

[Veistrup.]

Det drejer sig først og fremmest om de unge Mænd, som har erhvervet deres Ejendom under Højkonjunkturerne, og som aldrig har haft Lejlighed til at faa Del i Krigstidens Profit. Jeg beklager det ogsaa for Rigsdagens og for det parlamentariske Livs egen Skyld. Jeg tror, at vi har Grund til at tænke over dette Forhold. Dersom det kommer til at ligge saadan, at vi, efter at der har foreligget et Forslag udarbejdet af en Kommission, fremsat af Regeringen, vedtaget af Folketingets Flertal og behandlet her i Landstinget gennem Uger, dog en skønne Dag maa erkende, at vi ikke er i Stand til at naa nogen Vegne, tror jeg, det parlamentariske Liv ogsaa vil lide derved.

Det er ikke alene Landbruget, som vilde høste Fordelen af den Sanering, den Rentesenkning, som her er tilstræbt; der er ingen Tvivl om, at den vilde udstrække sin Virkning til alle Erhverv her i Landet, i By som paa Land. Derfor er det Spørgsmaal, som her foreligger til Behandling, af stor samfundsmæssig Betydning. Den, der vil Maalet, maa ogsaa ville Midlerne. Det forekommer mig, at Oppositionen har glemt dette gamle Ord — medmindre det da netop er saadan, at man ikke vil det Maal, som Lovforslaget er Udtryk for, nemlig en effektiv Lettelse for de Mennesker, der sidder med den store Forrentningsbyrde, en Byrde saa stor, at de ikke er i Stand til at bære den. Det er maaske netop saadan, Sagen ligger. Det er maaske netop saadan, at vi ikke er fuldstændig enige om Maalet. Jeg har altid set saadan paa det, at Maalet var dette, at de Mennesker, som har faaet denne voldsomme Byrde paa et Tidspunkt, da Prisforholdene var ganske andre, skulde vi komme til Hjælp. I Aar og Dag har mit Parti hævdet, at det, som var den store Ulykke for dansk Landbrug, var den mægtige Gældsbyrde, som Landbruget har paa-draget sig under og efter Krigen, og jeg har altid forstaaet det saadan, at man i Venstre havde samme Opfattelse. Man gjorde den i hvert Fald gældende den ene Gang efter den anden. Det var vel ogsaa derfor, man henvendte sig til Regeringen med Krav om en Undersøgelse, og denne Undersøgelse skulde vel gerne resultere i en Mindskelse af den Byrde, som er lagt paa Landbruget under andre Forhold.

Skulde nu Regeringen have grebet denne Sag galt an? Efter de Bemærkninger, der er fremkommet fra ærede Medlemmer af Oppositionen, maatte man trø, at saadan forholdt det sig. Jeg tror dog, at Befolkningen i al Almindelighed mener noget andet.

Regeringen har imødekommet Venstres Krav om Nedsættelse af en upartisk Kommission, det var, om jeg saa maa sige, en Kommission efter Venstres Hoved, en Kommission blottet for al partipolitisk Indflydelse, og den har nu undersøgt det Spørgsmaal, der gennem Aar har været brændende inden for dansk Landbrug. Men Kommissionen nøjedes ikke med at undersøge; da den var færdig hermed, fremsatte den positive Forslag til Overvejelse for Regeringen. Disse Forslag er ikke blevet ignoreret. Regeringen sagde ikke som saa: Det er Forslag, vi ikke vil bruge; vi vil have Forslag udarbejdet, som stemmer med vore radikale-socialdemokratiske Teorier, de Forslag, som her foreligger, er for neutrale, dem vil vi ikke have med at gøre! Nej, tværtimod, Regeringen accepterede disse Forslag, i hvert Fald det Grundlag, som var lagt af denne neutrale Kommission. Man var klar over, at der her forelaa et Forslag, som uden politiske Bihensigter søgte at løse det Spørgsmaal, som Kommissionen var stillet over for, nemlig Spørgsmaalet om Landbrugets Gældssanering. Dette Forslag er blevet til efter de alvorligste Overvejelser inden for Kommissionen. Kravet om Rentelettelse har været saa stærkt fremme fra alle Sider inden for den danske Landbefolkning, at Kommissionen og Regeringen ikke har kunnet sidde det overhørig.

Jeg føjer til, at det var de danske Husmandsforeninger og de danske Landboforeninger med den ærede Ordfører (Hauch) i Spidsen, som først rejste Kravet om Nedsættelse af Renten til $2\frac{1}{2}$ og 3 pCt. Det er da en underlig Skæbnens Ironi, at det ærede Medlem i Dag staar som Ordfører for Partiet Venstre, med andre Ord som Ordfører for Modstanderne af et Forslag, der netop har den Karakter, som han som Formand for denne store Organisation har krævet gennemført. Der maa aabenbart have været stærkere Kræfter i Bevægelse end dem, det ærede Medlem er i Besiddelse af. Men jeg skal ikke haane det ærede Medlem, tværtimod, jeg kunde have Lyst til, hvis ikke netop det ærede Medlem havde været saa frimodig i de Udtalelser, han fremsatte, at beklage det ærede Medlem, men det skal jeg altsaa undlade.

Hvorledes er nu Stillingen? Ja, det forekommer mig, at man fra Oppositionens Side søger at plumre Vandene i saa stor Udstrækning som overhovedet muligt. I Stedet for at gaa ind paa en Behandling af det Forslag, som foreligger, har man blandet en hel Mængde andre Spørgsmaal ind, som i og for sig er Forslaget fuldstændig